

Літні канікули і нудьга

Татовий яблучний пиріг зазвичай допомагав від усього: застуди, нічних страхів, смутку і, звісно, поганого настрою. Але сьогодні користі від нього не було. Він аніскілечки не допомагав від злості, що наростала в Еллі, поки вона сиділа за садовим столиком разом з батьками та старшою сестрою Паулою. Був перший тиждень літніх канікул. Полуденне сонце весело виблискувало на їхніх обличчях. Та навіть його теплі промені не могли розігнати бурю емоцій, яка стискала Еллі живіт.

Адже щойно мама з татом оголосили: Паулі дозволили ходити на уроки верхової їзди. Двічі на тиждень, на кінному дворі зовсім поруч. І так – ціле літо! Вона буде вдихати запахи стайні, чистити й доглядати коней, начищати сідла, водити поні пастися... і, звичайно ж, – їздити верхи!

– Ну що, ти рада? – запитала мама, а Паула засяяла, як сонечко.

– Можна я подзвоню Леоні та Марі й усе їм розповім?

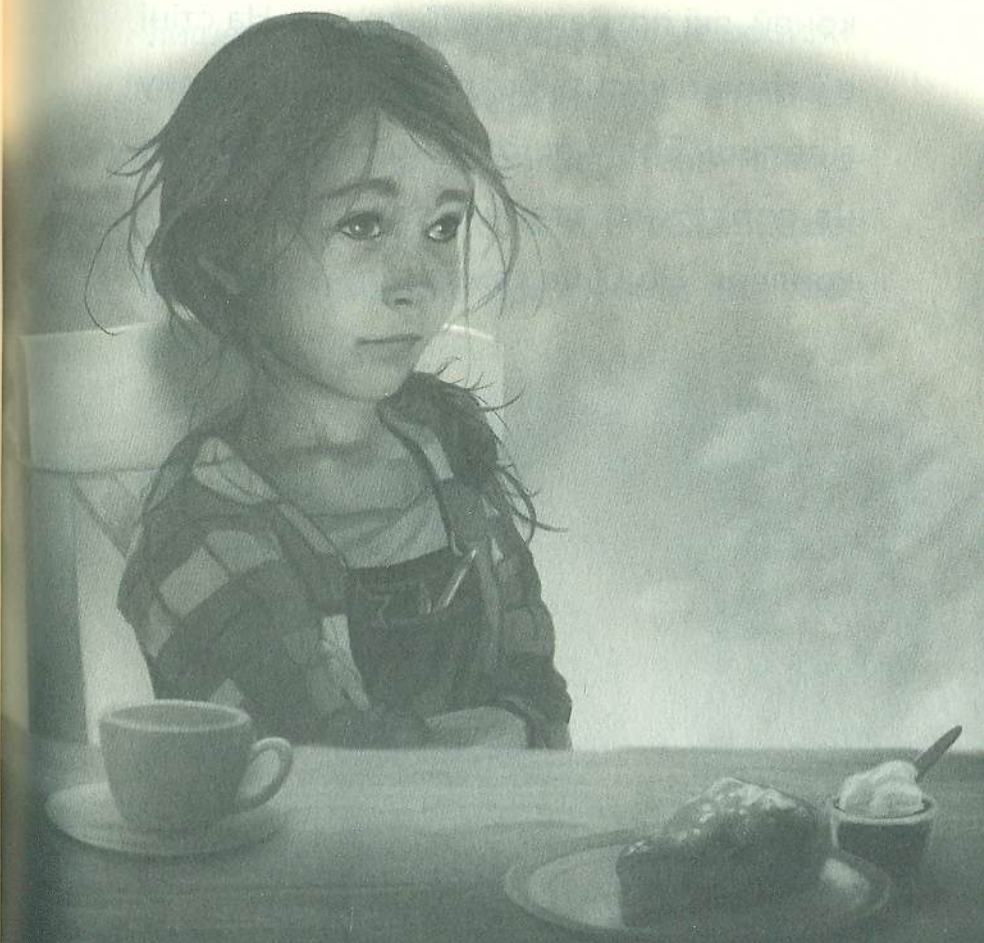
Мама засміялася:

– Авжеж, бери мій телефон.

Паула, не чекаючи відповіді, радісно помчала через увесь сад до будинку. Еллі відсунула від себе тарілку з пирогом і схрестила руки на грудях, набурмосившись.

– А чому Паула може вчитися верхової їзди, а я – ні?

– Ох, моє мишеня... – зітхнула мама. – Ми ж уже говорили про це. Щоб почати навчання, ти маєш бути трішечки старшою. Такі правила в кінному клубі – маленьким не можна. Тож, можливо, наступного літа.

— Еллі сердито форкнула. Вона зовсім не маленька! А у своєму класі — одна з найвищих. Та й тітка Софія щоразу каже, як сильно Еллі піросла.

— Але ж я вже знаю про коней усе! — дівчинка аж підскочила зі стільця від обурення. Вона прочитала всі книжки про коней, які потрапляли їй до рук. На стіні в її кімнаті висить безліч плакатів, а одну з полиць Еллі нещодавно перетворила на справжню стайню для іграшкових конячок. Це була важка, але захоплива

робота: тепер
у кожній
є своє

окреме стійло з дверцятами-ланцюжками, підстилка та сідло з картону. Еллі завжди обожнювала коней.

Вона відчувала особливий зв'язок із ними — навіть коли була зовсім маленькою. На відміну від Паули. Та ж навіть не розрізняла сірих і вороних коней! І хотіла їздити лише тому, що всі її подружки це робили.

Тато поклав свою руку Еллі на плече.

— Так, ти у нас справжня знавчиня коней. І ми розуміємо, як тобі важко. Саме тому ми з мамою придумали для тебе дещо потішне.

Він ледь усміхнувся, а Еллі аж затамувала подих. Може, їй усе ж дозволять поїхати у кінний клуб?

— Ми записали тебе на тиждень у літній табір. Твоя подруга Сельма теж буде. Там стільки всього цікавого: плавання, вecho-

ри біля вогнища, катання на одноколісних велосипедах... Ну, як тобі така ідея?

Літній табір? Еллі похмурніла.

Мама всміхнулася:

– Тобі там точно сподобається!

– Може, й так. Дні разом із найкращою подругою Сельмою справді могли бути веселими. Але ж це зовсім не те саме, що коні!

– А кінний клуб нікуди не втече, – втішив тато, ніби читаючи її думки. – Наступного літа ти теж підеш у школу верхової їзди, обіцяємо. Побачиш, час пролетить швидко.

Еллі лише насупилася й почала гойдатися на садовому стільчику. Бо вона знала напевно: це брехня – величезна й безсоромна. Рік – це найдовша вічність, яку тільки можна уявити.

Бабусина таємниця

Пізно ввечері Еллі сиділа на садовій лаві з альбомом і намагалася відволіктися, малюючи коня мрії. Та нічого не виходило. Усі її думки знову й знову повертали-ся до Паули, у якої післязавтра мало бути перше справжнє заняття з верхової їзди. Це так несправедливо!

Злість розросталася всередині, наче куля, і лінії на папері ставали все товстішими та кривішими.

